

Souhrnná zpráva (v souhrnné zprávě buď laskavě upřímná).

Vždycky jsem tvrdila, že budu mít pět dětí. Říkám to a věřím tomu odnepaměti. Vždycky jsem si myslela: ale ve správnou chvíli. Velké rodiny se mi hrozně líbí.

V osmnácti letech otěhotním. V téhle knize nebudu vykládat proč, ale rozhodnu se jít na potrat. Ve dvaceti otěhotním znovu. V téhle knize nebudu vykládat, proč se ani tohle dítě nestane mým dítětem.

Ve čtyřiatřiceti začnu chodit s Andreou. S ním začne být myšlenka na početí dítěte reálná: toužím po tom. Dlouho se ho snažím přesvědčit. Odpovídá, že ano, ale „v klidu“. Tohle „v klidu“ se nikdy nezmění v „teď“. Nemůžu dávat všechno za vinu jemu (kdybych mohla, udělala bych to). V té době potřebuju podporu. Hrozně chci dítě, ale děsím se toho. Potřebovala bych muže, který by mě romanticky vzal do náručí, zalesklo by se mu v očích a zeptal by se: pořídíme si dítě? Andreu je naopak třeba přesvědčit. Nemám sílu ho přesvědčovat, protože musím nejdřív přesvědčit sama sebe. A vůbec, kdyby byl Andrea smyšlená postava, lesklé a romantické oči by se k němu nehodily. Nakonec, po několikaletém nátlaku z mojí strany, Andrea neochotně souhlasí. A v tu chvíli promptně zasáhnu já: zanedlouho má vyjít můj třetí román. Bojím se, že těhotenství knize ublíží, a říkám: „Teď na to není vhodná doba.“

Vhodná doba na to není hned několikrát, ať už pro mě, nebo pro něho. Jednou večer se na něho podívám a říkám: „Jestli to neuděláme teď, tak už nikdy. Musíš se rozmyslet, jestli to chceš. Jestli to nechceš, budu se s tebou muset rozjet, i když nerada.“ (Z toho jsem taky mívala hrůzu, že ze mě bude tenhle typ ženy, a taky to tak dopadlo.) Seberu všechnu odvahu. On není přesvědčený, ale přemůže se a dodá si odvahy. Začneme to zkoušet.

Už jsem to říkala. Nedaří se nám to, když máme sex po libosti. Nedaří se nám to pomocí nejrůznějších ovulačních kalkulaček, které udávají nejplodnější období. Nedaří se nám to, když začnu každý měsíc chodit ke gynekologovi na kontrolu plodných dnů a máme sex – jako na lékařský předpis – obden po dobu několika dní, které stránky a aplikace zaměřené na plodnost (stáhla jsem si čtyři různé) roztomile označují jako „správné dny“. Každý měsíc ho vždycky na sedm až deset dní přikovám k jeho manželským povinnostem. Už toho má dost. Dokážete si představit, jak dost toho asi mám já. Nejen že musím, jako on, mít sex, když musím, a ne když chci (zpočátku je to zábava, po nějaké době bychom podle mého názoru oba radši dělali cokoli jiného); ale musím to nesměle připomínat taky Andreovi: hele, dneska bysme měli... Naoko pobaveně ho žádám, aby si taky zapamatoval správné dny. Alespoň jako hru. Nikdy si je nezapamatuje. Ke všemu je to i ponižující. V každém případě je to všechno k ničemu. Zkusíme asistovanou reprodukci.

Nemáme představu, do jakého průšvihů se to ženeme. Andrea to dělá spíš pro mě než pro nás nebo pro sebe (další kliše, kterému jsem se chtěla vyhnout, ale). Takže všechno dělám já. Vyšetření, výpočet dnů, monitoringy, kontroly, shromažďování informací, studium materiálů, hledání, nacházení. Když si má nechat udělat spermioqram, jeho sperma nesu do laboratoře já. Bojím se, že kdybych ho požádala, aby vynaložil sebemenší úsilí, splnil sebemenší úkol, řekl by mi dost, já už nechci.